

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εβδομήντα Τρία

Αποκαλύπτοντας τις Ιστορικές Παραλληλίες: Η Πλάνη του Ιεροβοάμ και η Δοκιμασία Πίστewς του Αντβεντιστικού Κινήματος

Jeff Pippenger

2024-02-06

Τα βόρεια και νότια βασίλεια διασκορπίστηκαν υπό την αγανάκτηση του Θεού επί δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη, σε εκπλήρωση της παραβιασμένης διαθήκης του Λευιτικού είκοσι πέντε και είκοσι έξι. Τα σαράντα έξι έτη μεταξύ της ολοκληρώσεως της πρώτης και της τελευταίας αγανακτήσεως αντιπροσώπευαν τη συνάθροιση εκείνων των δύο βασιλείων σε ένα βασίλειο του πνευματικού συγχρόνου Ισραήλ το 1844. Η συνάθροιση εκείνων των δύο εθνών παριστάνετο από τις δύο ράβδους τις οποίες ο Ιεζεκιήλ συνένωσε, και από τα δύο ξύλα που συνέλεξε η χήρα των Σαρεπτών στην ιστορία του Ηλία. Στις 22 Οκτωβρίου 1844, η προφητική ιστορία των βορείων και νοτίων βασιλείων ολοκληρώθηκε, και με τον τρόπο αυτόν επανέλαβε την ιστορία της αρχής εκείνων των δύο βασιλείων.

Ο Ιεροβοάμ καθιέρωσε ένα παραχαραγμένο σύστημα λατρείας στο βόρειο βασίλειο, προκειμένου να εμποδίσει τους υπηκόους του να μεταβαίνουν στον Ιούδα και να λατρεύουν τον Θεό στο αγιαστήριο της Ιερουσαλήμ.

Και είπε ο Ιεροβοάμ εν τη καρδιά αυτού· Τώρα θέλει επιστρέψει η βασιλεία εις τον οίκον Δαβίδ· εάν ο λαός ούτος αναβή διά να προσφέρει θυσιάς εν τω οίκω του Κυρίου εν Ιερουσαλήμ, τότε η καρδιά του λαού τούτου θέλει επιστρέψει πάλιν προς τον κύριον αυτών, προς τον Ροβοάμ, βασιλέα του Ιούδα, και θέλουσί με φονεύσει, και θέλουσιν επιστρέψει πάλιν προς τον Ροβοάμ, βασιλέα του Ιούδα. Όταν ο βασιλεύς συνεβουλεύθη, και έκαμε δύο μόσχους χρυσούς, και είπε προς αυτούς· Πολύ είναι δι' εσάς να αναβαίνητε εις Ιερουσαλήμ· ιδού οι θεοί σου, Ισραήλ, οίτινες σε ανεβίβασαν εκ γης Αιγύπτου. Και έστησε τον ένα εν Βαιθήλ, και τον άλλον έθεσεν εν Δαν. Και το πράγμα τούτο έγεινεν αμαρτία· διότι ο λαός υπήγεν να προσκυνήσει ενώπιον του ενός, έως Δαν. Και έκαμεν οίκον υψηλών, και έκαμεν ιερείς εκ των εσχάτων του λαού, οίτινες δεν ήσαν εκ των υιών Λευί. Και διώρισεν ο Ιεροβοάμ εορτήν εν τω ογδόω μηνί, τη δεκάτη πέμπτη ημέρα του μηνός, ομοίαν προς την εορτήν την εν Ιούδα, και προσέφερεν επί του θυσιαστηρίου. Ούτως έκαμεν εν Βαιθήλ, θυσιάζων εις τους μόσχους τους οποίους έκαμε· και εγκατέστησεν εν Βαιθήλ τους ιερείς των υψηλών, τα οποία έκαμεν. Και προσέφερεν επί του θυσιαστηρίου το οποίον έκαμεν εν Βαιθήλ, τη δεκάτη πέμπτη ημέρα του ογδόου μηνός, αυτού του μηνός τον οποίον επενόησεν από της ίδιας αυτού καρδιάς· και διώρισεν εορτήν εις τους υιούς Ισραήλ· και προσέφερεν επί του θυσιαστηρίου, και εθυμία. Γ' Βασιλέων 12:26–33.

Το σύστημα της λατρείας του ήταν τυπικό του Καθολικισμού (παγανισμού), διότι, όπως και με την ανταρσία του Ααρών, καθιέρωσε μια εικόνα προς και του θηρίου. Οι δύο εικόνες των μόσχων ήταν κατασκευασμένες από χρυσό, συμβολίζοντας τη Βαβυλώνα. Οι εικόνες αφιερώθηκαν στους θεούς της Αιγύπτου, οι οποίοι προσδιορίστηκαν όπως τους είχε προσδιορίσει και ο Ααρών· ως «οι

θεοί που τους ανέβασαν από τη γη της Αιγύπτου». Έκτισε δύο θυσιαστήρια σε δύο πόλεις, τα οποία, όταν θεωρηθούν από κοινού, αντιπροσωπεύουν τον συνδυασμό εκκλησίας (Βαιθήλ) και κράτους (Δαν). Τα θυσιαστήρια ήταν παραχαράξεις του αληθινού θυσιαστηρίου, το οποίο είναι ο Χριστός, όπως ακριβώς ο Καθολικισμός ισχυρίζεται ότι είναι ο επίγειος αντιπρόσωπος του Χριστού. Ανέδειξε ένα διεφθαρμένο ιερατείο, όπως είναι οι ιερείς του Καθολικισμού. Επέλεξε μια ημέρα για τη λατρευτική του σύναξη η οποία ήταν συγκεκριμένα διαφορετική από τις ημέρες οποιασδήποτε από τις αληθινές εορτές του Θεού, αντιπροσωπεύοντας έτσι τη διαμάχη περί της αληθινής και της ψευδούς ημέρας λατρείας.

Κατά την εγκαινίαση του ψευδούς του συστήματος λατρείας, ο Θεός απέστειλε έναν προφήτη από τον Ιούδα για να ελέγξει το παραχαραγμένο σύστημά του λατρείας.

Και ιδού, ἦλθεν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς Ἰουδα εἰς Βαιθήλ διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου· καὶ ὁ Ἱεροβοάμ ἴστατο πλησίον τοῦ θυσιαστηρίου διὰ νὰ θυμιάσῃ. Καὶ ἐβόησε κατὰ τοῦ θυσιαστηρίου ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου, καὶ εἶπεν· Ὡ θυσιαστήριον, θυσιαστήριον, οὕτω λέγει ὁ Κύριος· Ἰδοῦ, παιδίον θέλει γεννηθῆ εἰς τὸν οἶκον Δαβὶδ, Ἰωσίας τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ σοῦ θέλει προσφέρει τοὺς ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τόπων, οἵτινες θυμιῶσιν ἐπὶ σοῦ, καὶ ὅστ᾽ ἄνθρώπων θέλουσι κατακαυθῆ ἐπὶ σοῦ. Καὶ ἔδωκε σημεῖον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγων· Τοῦτο εἶναι τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐλάλησεν ὁ Κύριος· Ἰδοῦ, τὸ θυσιαστήριον θέλει σχισθῆ, καὶ ἡ τέφρα ἡ ἐπάνω αὐτοῦ θέλει ἐκχυθῆ. Α΄ Βασιλέων 13:1-3.

Ὁ προφήτης ἀπὸ τὸν Ἰούδα ἐκήρυξε τριττὴν προφητείαν, προσδιορίζοντας τὴ μελλοντικὴ γέννηση τοῦ βασιλέως Ἰωσία. Προεῖπε ὅτι ὁ Ἰωσίας θὰ θανατώσει τοὺς πονηροὺς ἱερεῖς ποὺ ἐπιτελοῦσαν τὴ διακονία τους στὸ πλαστὸ θυσιαστήριο καὶ ὅτι ὁ Ἰωσίας θὰ κατακάψει ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο θυσιαστήριο ὅστ᾽ ἄνθρώπων. Ἔδωσε ἐπίσης στὸν Ἱεροβοάμ ἓνα σημεῖο, δηλώνοντας ὅτι τὸ θυσιαστήριο τοῦ Ἱεροβοάμ θὰ ραγίσει καὶ ἡ τέφρα θὰ χυθεῖ. Ὅλα αὐτὰ ἐκπληρώθηκαν σύμφωνα μὲ τὸν Λόγο τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ὅταν ὁ Ἱεροβοάμ ἄκουσε τὴ διακήρυξη τοῦ προφήτη, ὀργίσθηκε καὶ ἐπεχείρησε νὰ στραφεῖ ἐναντίον τοῦ προφήτη, ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶχε τὸν ἔλεγχο.

Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἱεροβοάμ τὸν λόγον τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ὃς ἐβόησεν ἐναντίον τοῦ θυσιαστηρίου ἐν Βαιθήλ, ὅτι ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, λέγων· Συλλάβετε αὐτόν. Καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐξέτεινεν ἐναντίον αὐτοῦ, ἐξηράνθη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ πάλιν πρὸς ἑαυτόν. Καὶ τὸ θυσιαστήριον ἐσχίσθη, καὶ ἡ τέφρα ἐξεχύθη ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, κατὰ τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εἶχεν δώσει διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου. Β΄ Βασιλέων 13:4, 5.

Το σημεῖο ἐκπληρώθηκε ἀμέσως, καὶ τὸ χέρι τοῦ Ἱεροβοάμ παρέλυσε.

Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ· Δεήθητι τώρα τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, καὶ προσευχήσου υπὲρ ἐμοῦ, διὰ νὰ ἀποκατασταθῆ πάλιν ἡ χεὶρ μου. Καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εδεήθη τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ βασιλέως ἀπεκατεστάθη εἰς αὐτόν πάλιν καὶ ἐγίνε καθὼς ἦτο πρότερον. Καὶ εἶπε ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ· Ἐλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν οἶκόν μου, καὶ ἀναψύχθητι, καὶ θέλω σοὶ δώσει δωρεάν. Καὶ εἶπε ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν βασιλέα· Εἴάν μοι δώσης τὸ ἥμισυ τοῦ οἴκου σου, δὲν θέλω εἰσελθεῖ μετὰ σου, οὐδὲ θέλω φάγει ἄρτον οὐδὲ θέλω πίνει ὕδωρ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ· διότι οὕτω προσετάχθη εἰς ἐμέ διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, λέγοντος· Μὴ φάγῃς ἄρτον, μηδὲ πῖνῃς ὕδωρ,

μηδέ επιστρέψης διά της αυτής οδοῦ, δι' ἧς ἦλθες. Οὕτω ανεχώρησεν διά ἄλλης οδοῦ, και δεν επέστρεψεν διά της οδοῦ, δι' ἧς ἦλθεν εις Βαιθήλ. Α΄ Βασιλέων 13:6–10.

Ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος, και η αρχή των βόρειων και νότιων βασιλείων του κυριολεκτικού αρχαίου Ισραήλ καταλήγει στην ιστορία όπου οι δύο ράβδοι ενώνονται σε μία ράβδο, αντιπροσωπεύοντας το έθνος του πνευματικού σύγχρονου Ισραήλ.

Στην ιστορία κατά την οποία οι δύο ράβδοι ενώθηκαν, κατά τον καιρό του τέλους, το 1798, εγκαινιάστηκε μια τριμερής διαδικασία δοκιμασίας. Και οι δύο ράβδοι (βασιλεία) συνάγονταν εκ των προτέρων ενόψει της εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Κατά την πρώτη απογοήτευση, την άνοιξη του 1844, οι Προτεστάντες απέτυχαν στη διαδικασία της δοκιμασίας και έγιναν θυγατέρες του Καθολικισμού, επαναλαμβάνοντας έτσι την εγκαινίαση ενός παραπονημένου συστήματος λατρείας, όπως είχε προτυπωθεί από τον Ιεροβοάμ.

Η Προτεσταντική Μεταρρύθμιση υπήρξε έργο το οποίο ο Θεός επιτέλεσε, προκειμένου να οδηγήσει την εκκλησία εν τη ερήμω έξω από τις δεισδιαιμονίες, τις παραδόσεις και τα έθιμα της Ρωμαϊκής εκκλησίας. Από την εποχή του Μαρτίνου Λουθήρου αποκαλύπτονταν ολοένα και περισσότερες αλήθειες, οι οποίες προσδιόριζαν την πόρνη της Τύρου ως τίποτε περισσότερο από ένα ειδωλολατρικό σύστημα λατρείας, καλυμμένο με ψευδή ομολογία Χριστιανισμού. Ήταν σκοπός του Κυρίου να οδηγήσει τον αιχμάλωτο λαό Του έξω από το σκότος, όπως είχε πράξει όταν ο λαός Του ήταν δούλος στην Αίγυπτο. Τους ελευθέρωσε από τη δουλεία της Αιγύπτου για να τους δώσει τον νόμο Του. Η άρνηση των Προτεσταντών να ακολουθήσουν το αυξανόμενο φως της γνώσεως που αποσφραγίστηκε το 1798, τους εμπόδισε να αναγνωρίσουν τον νόμο και το αληθινό έργο του αγιαστηρίου του Χριστού το 1844.

Η απόρριψή τους του μηνύματος της ώρας της κρίσεως σήμαινε ότι έγιναν θυγατέρες της Ρωμαϊκής εκκλησίας, και τότε ανήγειραν ένα ψευδές σύστημα λατρείας, το οποίο ταυτοποιείται στις Γραφές ως ο ψευδοπροφήτης (η αποστατημένη Προτεσταντική Εκκλησία). Οι πιστοί Μιλλεριτικοί που εισήλθαν διά της πίστεως στο αγιαστήριο στις 22 Οκτωβρίου 1844 έλαβαν το φως του τρίτου αγγέλου και απηύθυναν έλεγχο προς το ψευδές σύστημα λατρείας που ομολογεί ότι είναι Προτεσταντικό, ενώ προσκολλάται στην πρωταρχική παράδοση του παγανισμού, δηλαδή στη λατρεία του ήλιου. Ο προφήτης από τον Ιούδα προεικόνιζε τον Μιλλεριτικό Αντβεντισμό, ο οποίος αναγνώρισε και παρουσίασε το μήνυμα του τρίτου αγγέλου που έφθασε στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Όταν ο προφήτης βρέθηκε αντιμέτωπος με το αίτημα του Ιεροβοάμ να έλθει στο σπίτι του και να αναζωογονηθεί, εξέθεσε τις συγκεκριμένες οδηγίες που του είχαν δοθεί από τον Κύριο. Η εντολή εκείνη δόθηκε επίσης στον Μιλλεριτικό Αντβεντισμό. Η εντολή ήταν να μη επιστρέψουν από τον δρόμο από τον οποίο είχαν έλθει, και ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός είχε εξέλθει από τα Προτεσταντικά δόγματα. Είχαν χωριστεί από τους Προτεστάντες κατά την πρώτη απογοήτευση, την άνοιξη του 1844, και ο Ιερεμίας παρέχει ένα παράδειγμα των ίδιων ακριβώς οδηγιών που είχαν δοθεί στον Ιουδαίο προφήτη.

Ευρέθησαν οι λόγοι σου, και κατέφαγον αυτούς· και ο λόγος σου έγινε εις εμέ χαρά και αγαλλίασις της καρδίας μου· διότι εκλήθην με το όνομά σου, Κύριε, Θεέ των δυνάμεων. Δεν εκάθισα εις την σύναξιν των εμπαικτών, ουδέ ηυφράνθη·ν· εκάθισα μόνος εξαιτίας της χειρός σου· διότι με εγέμισας αγανάκτησιν. Διατί είναι ο πόνος μου διαπαντός, και η πληγή μου ανίατος, η οποία αρνείται να ιαθή; Μήπως θέλεις είσθαι εις εμέ παντελώς ως ψεύστης, και ως ύδατα τα οποία εκλείπουν; Διά τούτο ούτω λέγει ο Κύριος· Εάν επιστρέψης, τότε θέλω σε επαναφέρει, και θέλεις στέκεσθαι ενώπιόν μου· και εάν εκβάλης το τίμιον από του αχρείου, θέλεις είσθαι ως το στόμα μου· ας επιστρέψωσιν εκείνοι προς σε· συ όμως μη επιστρέψης προς αυτούς. Και θέλω σε καταστήσει προς τον λαόν τούτον τείχος οχυρόν χάλκινον· και θέλουσι πολεμήσει εναντίον σου, αλλά δεν θέλουσι κατισχύσει εναντίον σου· διότι εγώ είμαι μετά σου διά να σε σώζω και διά να σε ελευθερώνω, λέγει ο Κύριος. Και θέλω σε ελευθερώσει εκ της χειρός των πονηρών, και θέλω σε λυτρώσει εκ της χειρός των φοβερών. Ιερεμίας 15:16–21.

Κατά την εκπλήρωση της χρονικής προφητείας του δευτέρου Ουαί, στις 11 Αυγούστου 1840, ο ισχυρός άγγελος της Αποκαλύψεως ' κατέβηκε, έχοντας στο χέρι του ένα βιβλαρίδιο ανοιγμένο, και ειπώθηκε στον Ιωάννη να υπάγει να λάβει το βιβλίο και να το καταφάγει. Ο Ιερεμίας αντιπροσωπεύει εκείνους που έφαγαν το βιβλαρίδιο σε εκείνο το σημείο της ιστορίας, και οι λόγοι ήσαν γλυκείς ως μέλι, διότι ήσαν «η αγαλλίασις και η ευφροσύνη» της «καρδίας» του. Αλλά εξαιτίας της «χειρός» του Θεού, ο Ιερεμίας «εγεμίσθη» «αγανακτήσεως», ήτο «πληγωμένος» και ευρίσκετο σε «διαρκή πόνο». Εξαιτίας της «χειρός» του Θεού, ο Ιερεμίας υπέδειξε ότι ο Θεός είχε γίνει «εις» τον Ιερεμία «ως ψεύστης» και ως «ύδατα ελλείποντα». Ο Κύριος είχε κρατήσει τη «χείρα» Του επάνω σε ένα σφάλμα σε ορισμένα από τα σχήματα του διαγράμματος του 1843.

Ο Ιερεμίας αντιπροσωπεύει την πρώτη απογοήτευση των Μιλλεριτών, όταν το όραμα του Αββακούμ εβράδυνε. Σε εκείνους που αντιπροσωπεύονται από τον Ιερεμία εφάνη ότι το μήνυμα, το οποίο παριστάνεται ως «βροχή», είχε αποτύχει. Αλλά ο Αββακούμ είχε δηλώσει: «διότι η όρασις είναι έτι διά προσδιορισμένον καιρόν, και εν τω τέλει θέλει λαλήσει, και δεν θέλει ψευσθή· αν και βραδύνη, πρόσμενον αυτήν· διότι θέλει βεβαίως ελθεί, δεν θέλει βραδύνει». Ο Ιερεμίας είχε νομίσει ότι ο Θεός εψεύσθη και ότι το μήνυμα (η βροχή) είχε αποτύχει, αλλ' απλώς είχε βραδύνει.

Κατόπιν ο Θεός έδωσε στον Ιερεμία την εξής εντολή: «εάν επιστρέψης, τότε θέλω σε επαναφέρει, και θέλεις σταθεί ενώπιόν μου· και εάν εξαγάγης το πολύτιμον από του αχρείου, θέλεις είσθαι ως το στόμα μου· αυτοί θέλουσιν επιστρέψει προς σε· συ όμως μη επιστρέψεις προς αυτούς». Μετά την απογοήτευση, ο Ιερεμίας αντιπροσώπευε τον λαό του Θεού, ο οποίος έπρεπε να επιστρέψει στην υπηρεσία του Κυρίου και να αποτινάξει την αποθάρρυνση που είχε προκληθεί όταν φάνηκε ότι το μήνυμα είχε αποτύχει. Εάν ο Ιερεμίας εκπλήρωνε τις καθορισμένες προϋποθέσεις, ο Θεός θα του επέτρεπε να είναι ο εκπρόσωπός Του.

Σπουδαιότερο, όμως, για τη μελέτη μας αυτή τη στιγμή είναι εκείνο που είπε ο Θεός στον Ιερεμία σχετικά με τη «σύναξιν των εμπαικτών», οι οποίοι «ηγάλλοντο» για την απογοήτευσή του. Είπε στον Ιερεμία ότι οι εμπαικτες μπορούσαν να επιστρέψουν προς τον Ιερεμία, αλλ' εκείνος ουδέποτε έπρεπε να επιστρέψει προς αυτούς. Ο Ιερεμίας εκπροσωπούσε εκείνους που στάθηκαν εναντίον των Διαμαρτυρομένων, οι οποίοι μόλις είχαν επιλέξει να επιστρέψουν στον κόλπο του

Καθολικισμού και έγιναν οι θυγατέρες της Βαβυλώνας, οι ψευδοπροφήτες του Βάαλ και της Αστάρτης. Ο Ιερεμίας εκπροσωπούσε τον Ιουδαίο προφήτη ο οποίος, στο ίδιο ακριβώς σημείο της προφητικής γραμμής, είχε ελέγξει το ψευδές σύστημα λατρείας του Ιεροβοάμ κατά την αρχή του βόρειου βασιλείου, τυποποιώντας έτσι την εισαγωγή ενός ψευδούς συστήματος λατρείας, το οποίο ήταν εικόνα του Καθολικισμού στο τέλος της ιστορίας του βόρειου βασιλείου. Ο προφήτης είπε στον Ιεροβοάμ, όταν ο Ιεροβοάμ προσέφερε να συνάψει συμμαχία, ότι δεν έπρεπε να φάγει, να πει ούτε να επιστρέψει από τον δρόμο από τον οποίο είχε έλθει.

Και είπε ο βασιλεύς προς τον άνθρωπο του Θεού· Έλα στο σπίτι μου και αναπαύσου, και θα σου δώσω αμοιβή. Και ο άνθρωπος του Θεού είπε προς τον βασιλέα· Εάν μου δώσεις το ήμισυ του οίκου σου, δεν θα έλθω μαζί σου, ούτε θα φάγω άρτον ούτε θα πίνω ύδωρ εν τω τόπω τούτω· διότι ούτω μοι ενετείλατο ο λόγος του Κυρίου, λέγων· Μη φάγης άρτον, μηδέ πίνης ύδωρ, μηδέ επιστρέψης διά της αυτής οδού, δι' ης ήλθες. Α΄ Βασιλέων 13:7-9.

Η έκφραση του Ιουδαίου προφήτη ευθυγραμμίζεται με το έργο των ψευδοπροφητών του Βάαλ και της Αστάρτης στην ιστορία του Ηλία. Βεβαίως, η ιστορία των Μιλλεριτών είναι επίσης η ιστορία του Ηλία, διότι ο Μίλλερ ήταν ο Ηλίας. Στην ιστορία του Ηλία, οι προφήτες του Βάαλ και της Αστάρτης εκτέλεσαν έναν χορό εξαπάτησης, ο οποίος αποκαλύφθηκε ως μωρία όταν φωτιά κατέβηκε από τον Θεό και κατανάλωσε την προσφορά του Ηλία, προτυπώνοντας έτσι την έκχυση του Αγίου Πνεύματος στη Μεσονύκτια Κραυγή της ιστορίας των Μιλλεριτών. Η αντιπαράθεση εκείνης της ιστορίας αντιπροσώπευε την αντιπαράθεση του δεύτερου Ηλία, ο οποίος ήταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, κατά τη διάρκεια του χορού της εξαπάτησης που εκτέλεσε η θυγατέρα της Ηρωδιάδας (Σαλώμη). Η Ηρωδιάς προτυπωνόταν από την Ιεζάβελ, και η Ιεζάβελ είναι σύμβολο της Καθολικής Εκκλησίας.

Το 1844, οι Προτεσταντικές εκκλησίες έγιναν Σαλώμη, η θυγατέρα της Ηρωδιάδος (Ιεζάβελ). Στον χορό της πλάνης ο Ηρώδης είχε υποσχεθεί το ήμισυ της βασιλείας του, και το έπραξε αυτό κατά την ημέρα των γενεθλίων του, προτυπώνοντας έτσι τις έσχατες ημέρες, όταν οι δέκα βασιλείς, οι οποίοι προτυπώνονται από τον Αχαάβ (τον βασιλέα των δέκα βορείων βασιλείων), συμφωνούν να δώσουν τη βασιλεία τους στον παπισμό (Ιεζάβελ). Το να δοθεί «το ήμισυ της βασιλείας σου» είναι σύμβολο συνομοσπονδίας, και ο προφήτης από την Ιουδαία πληροφορούσε σαφώς τον Ιεροβοάμ ότι ουδέποτε θα συνήπτε συμμαχία με τον αποστάτη βασιλέα ούτε θα υποστήριζε το παραχαραγμένο σύστημά του λατρείας.

Αυτό είναι και εκείνο που ο Κύριος είπε στον Ιερεμία, όταν είπε ότι η «σύναξις των εμπαικτών» (η αποστατημένη Προτεσταντική κοινότητα) μπορεί να επιστρέψει προς τον Ιερεμία, αλλά ο Ιερεμίας δεν πρέπει ποτέ να επιστρέψει προς αυτούς, ούτε να επιστρέψει από την οδό από την οποία ήλθε. Όμως ο Ιουδαίος προφήτης έπραξε ακριβώς αυτό, διότι εξαπατήθηκε από έναν ψευδή και ψευδολόγο προφήτη προτού επιστρέψει στην Ιουδαία—προτού ολοκληρώσει το έργο που του είχε ανατεθεί.

Κατοικούσε δε στη Βαιθήλ ένας γέρον προφήτης· και ήλθαν οι υιοί του και του διηγήθηκαν όλα τα έργα που είχε κάνει εκείνη την ημέρα στη Βαιθήλ ο άνθρωπος του Θεού· και τα λόγια που είχε πει προς τον βασιλιά, αυτά επίσης ανήγγειλαν στον πατέρα τους. Και ο πατέρας τους τους είπε: Από ποιον δρόμο έφυγε; Διότι οι υιοί του είχαν δει από ποιον δρόμο είχε φύγει ο

άνθρωπος του Θεού, ο οποίος είχε έλθει από τον Ιούδα. Και είπε προς τους υιούς του: Σαμαρώστε μου τον όνο. Και σαμάρωσαν γι' αυτόν τον όνο· και ανέβηκε επάνω του, και πήγε κατόπιν του ανθρώπου του Θεού, και τον βρήκε να κάθεται κάτω από μία δρυ· και του είπε: Εσύ είσαι ο άνθρωπος του Θεού που ήλθε από τον Ιούδα; Και εκείνος είπε: Εγώ είμαι. Τότε του είπε: Έλα μαζί μου στο σπίτι και φάγε άρτο. Και εκείνος είπε: Δεν μπορώ να επιστρέψω μαζί σου, ούτε να εισέλθω με σένα· ούτε θα φάγω άρτο ούτε θα πω νερό μαζί σου σε τούτο τον τόπο· διότι μου ελαλήθη διά του λόγου του Κυρίου: Δεν θα φάγεις άρτο ούτε θα πιεις νερό εκεί, ούτε θα επιστρέψεις για να πας από τον δρόμο από τον οποίο ήλθες. Εκείνος του είπε: Και εγώ προφήτης είμαι όπως και συ· και άγγελος μου μίλησε διά του λόγου του Κυρίου, λέγοντας: Φέρε τον πίσω μαζί σου στο σπίτι σου, για να φάγει άρτο και να πιει νερό. Αλλά είπε ψεύδος προς αυτόν. Έτσι επέστρεψε μαζί του, και έφαγε άρτο στο σπίτι του και ήπιε νερό. Και ενώ κάθονταν στην τράπεζα, έγινε λόγος Κυρίου προς τον προφήτη που τον είχε επιστρέψει· και ανέκραξε προς τον άνθρωπο του Θεού που είχε έλθει από τον Ιούδα, λέγοντας: Ούτω λέγει ο Κύριος· Επειδή απείθησες στο στόμα του Κυρίου και δεν φύλαξες την εντολή που ο Κύριος ο Θεός σου σε πρόσταξε, αλλά επέστρεψες και έφαγες άρτο και ήπιες νερό στον τόπο για τον οποίο σου είχε πει ο Κύριος: Μη φάγεις άρτο και μη πιεις νερό· το σώμα σου δεν θα έλθει στον τάφο των πατέρων σου.

Και συνέβη, αφού έφαγε άρτο και αφού ήπιε, να σαμαρώσει γι' αυτόν τον όνο, δηλαδή για τον προφήτη τον οποίο είχε επαναφέρει. Και όταν εκείνος ανεχώρησε, ένας λέων τον συνάντησε στον δρόμο και τον εφόνευσε· και το πτώμα του ήταν ριγμένο στον δρόμο, και ο όνος στεκόταν πλάι του, και ο λέων επίσης στεκόταν πλάι στο πτώμα. Και ιδού, περαστικοί άνθρωποι είδαν το πτώμα ριγμένο στον δρόμο και τον λέοντα να στέκεται πλάι στο πτώμα· και ήλθαν και το ανήγγειλαν στην πόλη όπου κατοικούσε ο γέρον προφήτης. Και όταν ο προφήτης, ο οποίος τον είχε επαναφέρει από τον δρόμο, το άκουσε, είπε· Αυτός είναι ο άνθρωπος του Θεού, ο οποίος παρήκουσε στον λόγο του Κυρίου· γι' αυτό ο Κύριος τον παρέδωσε στον λέοντα, ο οποίος τον καταξέσχισε και τον εφόνευσε, σύμφωνα με τον λόγο του Κυρίου, τον οποίο του είχε λαλήσει. Και μίλησε προς τους υιούς του, λέγοντας· Σαμαρώστε μου τον όνο. Και εκείνοι τον σαμάρωσαν. Και πήγε και βρήκε το πτώμα του ριγμένο στον δρόμο, και τον όνο και τον λέοντα να στέκονται πλάι στο πτώμα· ο λέων δεν είχε φάει το πτώμα ούτε είχε κατασχίσει τον όνο. Και ο προφήτης σήκωσε το πτώμα του ανθρώπου του Θεού, και το έβαλε επάνω στον όνο, και το έφερε πίσω· και ο γέρον προφήτης ήλθε στην πόλη για να πενήσει και να τον θάψει. Και έθεσε το πτώμα του στο δικό του μνήμα· και εθρήνησαν γι' αυτόν, λέγοντας· Αλλοίμονο, αδελφέ μου! Και συνέβη, αφού τον έθαψε, να μιλήσει προς τους υιούς του, λέγοντας· Όταν πεθάνω, τότε θάψτε με στο μνήμα όπου είναι θαμμένος ο άνθρωπος του Θεού· βάλτε τα οστά μου πλάι στα οστά του· διότι ο λόγος τον οποίο εκήρυξε διά του λόγου του Κυρίου εναντίον του θυσιαστηρίου στη Βαιθήλ, και εναντίον όλων των οίκων των υψηλών τόπων που είναι στις πόλεις της Σαμάρειας, εξάπαντος θα εκπληρωθεί. Α' Βασιλέων 13:11–32.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Όταν η δύναμη του Θεού μαρτυρεί ως προς το τι είναι αλήθεια, εκείνη η αλήθεια πρέπει να στέκει αιωνίως ως η αλήθεια. Δεν πρέπει να γίνονται δεκτές μεταγενέστερες υποθέσεις αντίθετες προς το φως που ο Θεός έχει δώσει. Θα εγερθούν άνθρωποι με ερμηνείες της

Γραφής, οι οποίες για αυτούς είναι αλήθεια, αλλά δεν είναι αλήθεια. Την αλήθεια για τον παρόντα καιρό ο Θεός μάς την έχει δώσει ως θεμέλιο της πίστης μας. Ο Ίδιος μάς έχει διδάξει τι είναι αλήθεια. Θα εγερθεί ένας, και κατόπιν άλλος, με νέο φως, το οποίο αντιφάσκει προς το φως που ο Θεός έχει δώσει υπό την επιβεβαίωση του Αγίου Του Πνεύματος. Ολίγοι είναι ακόμη ζωντανόι από εκείνους που πέρασαν μέσα από την εμπειρία που αποκτήθηκε κατά την εδραίωση αυτής της αλήθειας. Ο Θεός, με χάρη, διαφύλαξε τη ζωή τους, ώστε να επαναλαμβάνουν, και να επαναλαμβάνουν έως το τέλος της ζωής τους, την εμπειρία μέσα από την οποία διήλθαν, όπως ακριβώς έκανε και ο απόστολος Ιωάννης έως το ίδιο το τέλος της ζωής του. Και οι σημαιοφόροι που έπεσαν στον θάνατο πρόκειται να μιλήσουν μέσω της επανέκδοσης των συγγραμμάτων τους. Διδάσκομαι ότι έτσι πρέπει να ακούγονται οι φωνές τους. Πρέπει να δώσουν τη μαρτυρία τους ως προς το τι συνιστά την αλήθεια για τον παρόντα καιρό.»

«Δεν πρέπει να δεχόμαστε τα λόγια εκείνων που έρχονται με μήνυμα το οποίο αντιφάσκει προς τα ιδιαίτερα σημεία της πίστεώς μας. Συγκεντρώνουν πλήθος χωρίων της Γραφής και τα σωρεύουν ως αποδείξεις γύρω από τις διακηρυγμένες θεωρίες τους. Αυτό έχει γίνει επανειλημμένως κατά τη διάρκεια των τελευταίων πενήντα ετών. Και ενώ οι Γραφές είναι ο λόγος του Θεού και πρέπει να τιμώνται, η εφαρμογή τους, εάν μια τέτοια εφαρμογή μετακινεί έναν στύλο από το θεμέλιο που ο Θεός έχει στηρίζει αυτά τα πενήντα χρόνια, είναι μεγάλο σφάλμα. Εκείνος που κάνει μια τέτοια εφαρμογή δεν γνωρίζει τη θαυμαστή απόδειξη του Αγίου Πνεύματος, η οποία έδωσε δύναμη και ισχύ στα προηγούμενα μηνύματα που έχουν έλθει στον λαό του Θεού.»

«Οι αποδείξεις του πρεσβυτέρου G δεν είναι αξιόπιστες. Αν γίνονταν δεκτές, θα κατέστρεφαν την πίστη του λαού του Θεού στην αλήθεια που μας έχει καταστήσει αυτό που είμαστε.»

«Πρέπει να είμεθα απολύτως σταθεροί επί του ζητήματος τούτου· διότι τα σημεία τα οποία προσπαθεί να αποδείξει δια της Γραφής δεν είναι ορθά. Δεν αποδεικνύουν ότι η παρελθούσα εμπειρία του λαού του Θεού υπήρξε πλάνη. Είχομεν την αλήθεια· εκυβερνώμεθα υπό των αγγέλων του Θεού. Υπό την καθοδήγησιν του Αγίου Πνεύματος εδόθη η παρουσίασις του ζητήματος του αγιαστηρίου. Αποτελεί ευγλωττίαν διά πάντας να σιωπήσωσιν ως προς τα γνωρίσματα της πίστεώς μας, εις τα οποία δεν έλαβον ουδέν μέρος. Ο Θεός ουδέποτε αντιφάσκει προς Εαυτόν. Αι αποδείξεις εκ της Γραφής κακώς εφαρμόζονται, όταν εξαναγκάζονται να μαρτυρήσουν υπέρ εκείνου το οποίον δεν είναι αληθές. Άλλος και έτι άλλος θα εγερθή και θα εισαγάγη δήθεν μέγα φως και θα προβάλη τους ισχυρισμούς του. Αλλ' ημείς εμμένομεν εις τα αρχαία ορόσημα. [1 John 1:1–10 quoted.]»

«Μου έχει δοθεί η εντολή να πω ότι αυτά τα λόγια μπορούμε να τα χρησιμοποιήσουμε ως αρμόζοντα για τον παρόντα καιρό, διότι έχει έλθει ο καιρός κατά τον οποίον η αμαρτία πρέπει να ονομάζεται με το αληθινό της όνομα. Εμποδιζόμαστε στο έργο μας από ανθρώπους που δεν έχουν μεταστραφεί, οι οποίοι επιζητούν τη δική τους δόξα. Επιθυμούν να θεωρούνται εισηγητές νέων θεωριών, τις οποίες παρουσιάζουν ισχυριζόμενοι ότι είναι αλήθεια. Αλλά αν αυτές οι θεωρίες γίνουν αποδεκτές, θα οδηγήσουν σε άρνηση της αλήθειας την οποία επί τα τελευταία πενήντα έτη ο Θεός έδινε στον λαό Του, επικυρώνοντάς την με την επίδειξη του Αγίου Πνεύματος.» Selected Messages, βιβλίο 1, 161.